

Metoderapport:

SKJULT I SKATTE- PARADIS

Av
Harald Berglihn, Knut Gjernes
og Bjørn Olav Nordahl
Dagens Næringsliv

Innsendere:

Harald Berglihn, Grev Wedels plass 9, 0107 Oslo
Telefon: 932 56 052 (mobil) 22 00 10 00 (jobb)

Knut Gjernes, Grev Wedels plass 9, 0107 Oslo,
Telefon: 932 56 179 (mobil) 22 00 10 00 (jobb)

Bjørn Olav Nordahl, Grev Wedels plass 9, 0107 Oslo
Telefon: 932 56 173 (mobil) 22 00 10 00 (jobb)

Dagens Næringsliv, Postboks 1182 Sentrum, 0107 OSLO,
Sentralbord: 22 00 10 00, Telefaks: 22 00 13 50

Basert på artikler publisert i Dagens Næringsliv i perioden
7. januar 2006 til 23. januar 2006.

1.	INNLEDNING	4
2.	NÅR OG HVORDAN KOM ARBEIDET I GANG.	5
3.	HVA VAR DEN SENTRALE PROBLEMSTILLINGEN VED STARTEN AV PROSJEKTET?	6
4.	BLE PROBLEMSTILLINGEN ENDRET UNDERVEIS?	8
5.	ARBEIDET MED SAKEN.	9
5.1	SANNSYNLIGGJØRING	9
	<i>Oppsummering av Sannsynliggjøringen</i>	10
5.2	FINANSIELLE SPOR	11
5.2.1	<i>Huset</i>	11
5.2.2	<i>Båten</i>	12
5.2.3	<i>Flyet</i>	13
	<i>Oppsummering av de finansielle sporene</i>	13
5.3	OFFENTLIG PRESS	13
6.	ARBEIDSTID	15
7.	SPESIELLE ERFARINGER	16
7.1	FOLK LYVER	16
7.2	TOPPSJEFEN GÅR	16
7.3	AKTØRER NEKTER Å SNAKKE	17
8.	KONKLUSJON	18
9.	VEDLEGG	20

1. Innledning

Stadig flere nordmenn plasserer pengene sine i såkalte skatteparadiser. Ifølge avdelingsdirektør Sven Rune Greni i Skattedirektoratet har flere tusen nordmenn åpnet konti og skaffet seg anonyme debetkort i land som tilbyr hemmelighold mot god betaling.

Norske skipsredere, finansfolk, fotballproffer og popmillionærer er enda smartere. De oppretter selskaper og stiftelser i skatteparadisene. Ved hjelp av profesjonelle rådgivere og tilretteleggere hvisker de ut alle finansielle spor etter seg. Norges rikeste mann driver fra Kypros og Bermuda. Popgruppen A-ha plasserte millioner på de nederlandske Antiller og norske fotballproffer er i årevis blitt rådet til å plassere penger på de engelske kanaløyene.

Hensikten er åpenbar. Skatteparadisene tilbyr diskresjon. Ikke noe innsyn. Ingen får vite hvem som eier hva, hvor pengene kommer fra og hvordan de forvaltes.

Hovedproblemet både for skattemyndigheter og påtalemakt er at skatteparadisene skjuler hva som egentlig foregår. Skatteparadisenes sekreterbestemmelser innebærer at det ikke er mulig å avdekke hvem som reelt kontrollerer og nyter godt av verdiene i selskaper, stiftelser eller på bankkonti. Selskapene og stiftelsene har ingen eller svært begrenset regnskapsplikt, ingen revisjonsplikt. De har minimal rapporteringsplikt overfor lokale myndigheter, ingen plikt til å oppbevare dokumenter. Og utad kan de operere med stråmenn som aksjonærer, direktører og representanter for virksomheten.

Dette rammer offentlige interesser, kreditorer og medinvestorer. Og det vanskeliggjør etterforskningen av straffbare handlinger, som for eksempel hvitvasking.

Tradisjonelt har vi som journalister gjerne gitt oss når vi er blitt avvist av en høflig og kjølig rådgiver i Sveits som forteller at han har taushetsplikt. Og vi har gått slukøret ut fra et advokatkontor i Liechtenstein eller på Jersey etter å ha fått døra i fjeset.

Må det alltid være sånn?

Vår innsendte artikkelserie kan tilsynelatende se ut til å handle om et norsk teleselskap, en frynsete ex-megler og et usedvanlig høyt privatforbruk. Men den handler også om noe mer.

2. Når og hvordan kom arbeidet i gang.

Våren 2005 ble det klart at vår egen arbeidsgiver skulle skifte teleleverandør. NHST-konsernet, inkludert Dagens Næringsliv, gikk fra Netcom til Ventelo. Alle journalistene i avisen fikk beskjed om å bytte SIM-kort i mobilene sine. Noen av oss ble veldig overrasket. Hva var galt med den gamle leverandøren? Ventelo var visstnok en av disse mellomstore teleoperatørene som hadde bygd seg opp etter at telemarkedet i Norge ble liberalisert. Ledelsen i vår egen bedrift forsikret oss om at dette var helt uproblematisk. Den nye leverandøren var billigere. Og Ventelo hadde tross alt fått en kjempekontrakt med selveste Forsvaret i 2003, i konkurranse med Telenor.

Men hvem var egentlig Ventelo?

Spørsmålet ble for vårt vedkommende stadig mer påtrengende i løpet av sommeren og høsten. Selskapet profilerte seg med voldsomme reklamekampanjer. Vi fikk vite at Ventelo var blitt en storleverandør til offentlig sektor. Halvparten av norske kommuner sto på kundelisten. Selskapet vokste også raskt ved å foreta en rekke friske oppkjøp både i Norge, Sverige og Danmark.

Utpå høsten kom også meldingen om at selskapet var med i kappløpet om å få levere teletjenester til politiet i Norge.

I bakhodet surret også en annen problemstilling. Noe som gjorde at vi ikke klarte å slippe tanken på å finne ut mer om dette hemmelighetsfulle telekom-selskapet. I løpet av mange års kildearbeid hadde vi fått informasjon om at sensitive opplysninger fra teleselskapene var på avveier, både i finansmiljøet og i det kriminelle miljøet.

Internasjonalt var det også blitt avdekket at sensitive opplysninger fra teleselskapene var blitt misbrukt i stor utstrekning (se artikkel 11. januar 2006).

Vi bestemte oss for å se nærmere på den nye telekometen som leverte tjenester til vår egen avis og som hadde kontroll av trafikkdataene på våre egne mobiltelefoner. Det var ganske overraskende å lese aksjonærlisten i Ventelo. Både Forsvaret og DN hadde skrevet kontrakt med et selskap hvor hovedeierne var anonyme stiftelser registrert på de britiske Jomfruøyene. Politiet var i ferd med å komme etter. Jomfruøyene er et av de mange skatteparadisene hvor folk skjuler seg og pengene sine slik at omverdenen ikke skal få innsyn i formue og forvaltning.

For oss var det åpenbart interessant å undersøke dette selskapet og folkene bak. Nysgjerrigheten ble ikke mindre etter at vi hadde hatt vårt første møte med ledelsen i Ventelo. Styreformannen ble åpenbart brydd og direktøren kokte av sinne da vi spurte om hvem som var Ventelos egentlige eiere.

3. Hva var den sentrale problemstillingen ved starten av prosjektet?

Det var fire sentrale spørsmål vi ønsket å få svar på:

SPØRSMÅL1: *Hvem er det som skjuler seg bak de hemmelige stiftelsene i Ventelo?*

60 prosent av aksjonærene i Ventelo var eid av hemmelige selskaper på Jomfruøyene (Nampor Investment Corp., Quotz Asset Management og Vesuvius Asset Management) mens 20 prosent var eid av Gandhara Master Funds, et ukjent fond i Europa. Hvem som stod bak disse selskapene og fondet var ukjent. Det eneste kjente navnet på aksjonærlisten var det private investeringselskapet til finansmannen Engebret Fekene. Ventelo var i ferd med å bli et norsk telekom-eventyr. Sannsynligheten for at det var en nordmann som stod bak var derfor veldig stor. Kanskje det ikke var så hemmelig hvem som egentlig eide Ventelo. Kanskje var det bare å spørre daglig leder eller styreformann. Men den gang ei. Det skulle vise seg å være svært vanskelig å finne ut hvem som var største eier i Ventelo.

SPØRSMÅL2: *Hvorfor skjuler flere av de største eierne i Ventelo seg bak stiftelser i skatteparadiser?*

Eller stilt på en annen måte: Hvorfor skjuler noen seg på Jomfruøyene hvis det ikke er noe som ikke tåler dagens lys? Å stå frem som største eier av telekom-suksessen Ventelo kunne da ikke være noe problem? Trusteer og selskaper registrert i skatteparadiser er ikke ulovlige, men historien viser at de ofte har bidratt til å skjule grov kriminalitet. Når vi hadde navnet på hvem som stod bak, ville vi også prøve å finne svaret på hvorfor. Vi var jo kjent med at stiftelser og selskaper i skatteparadiser er laget for å beskytte seg mot innsyn fra kreditorer, myndigheter og presse. I tillegg, derav navnet skatteparadis, slipper de å betale skatt. Men det er sjelden bare derfor de gjemmer seg bort uten at noen andre får muligheten til innsyn.

SPØRSMÅL3: *Er det greit at skjulte eiere er tele-leverandør til det offentlige Norge?*

Ventelo var på kort tid i ferd med å bli en av de største aktørene på bedriftsmarkedet for Telefoni i Norge og Sverige. Det hadde halvparten av norske kommuner på kundelisten. Det hadde skrevet en kjempekontrakt med det norske Forsvaret. Til sammen hadde det 200.000 kunder i Norden.

Tradisjonelt har telefon-tjenestene i Norge blitt levert av kjente norske selskaper som Televerket og senere Telenor og Netcom. Men i løpet av de siste årene, med ny internett-teknologi og mobiltelefoni, har det vært en voldsom liberalisering i dette markedet. Nye, ukjente aktører har etablert seg og utkonkurrert de gamle aktørene på pris.

Men hva med sikkerhetsaspektet? Telefoni- og internett-opplysninger er et følsomt område. Og det finnes mange muligheter til å misbruke opplysninger om hvem som mailer og snakker med hvem. Disse private opplysningene kan være et konkurransefortrinn i et tøft finansmarked og opplysningene kan i verste fall bli brukt til utpressing. Er det virkelig greit at eiere, som bevisst ønsker å skjule seg, får tilgang til alle våre telefoni- og internett-bevegelser?

Faktum var at Datatilsynet hadde gitt Ventelo konsesjon til innsamling, behandling, oppbevaring og videreformidling av teletrafikk-opplysninger til norske kommuner og det norske Forsvaret. Men visste de egentlig hvem de hadde gitt konsesjon til? Og hvis ikke: Kunne det virkelig være greit?

SPØRSMÅL4: *Hvordan er det mulig å bryte gjennom muren av taushet og diskresjon som følger med selskaper registrert i Skatteparadisene?*

Vi visste at dette ville bli vanskelig. Vi hadde prøvd tidligere uten å lykkes. I mange skatteparadisene er det ikke regnskaps- og revisjonsplikt. Og selskapene har ingen plikt til å oppbevare dokumenter. De bruker stråmenn, gjerne en utenlandsk advokat, til å representere og forvalte selskapet utad. I dette tilfelle var rådgiveren plassert i Sveits. Disse stråmennene har en meget streng taushetsplikt som de overholder for en hver pris. Det er hele systemets natur. Og nettopp derfor denne strukturen er blitt så populær. Til og med politimyndighetene som etterforsker grov kriminalitet har problemer med å få ut opplysninger om selskaper og stiftelser i skatteparadisene. Hvordan skulle journalister klare det da? Hvis de ikke ville fortelle oss hvem eierne var, og vi ikke fikk tak i dokumenter som viste hvem som eide Ventelo, hva skulle vi gjøre da? Kunne vi finne ut hvem som eide Ventelo likevel?

4. Ble problemstillingen endret underveis?

Ønsket om å få svar på de fire sentrale spørsmålene nevnt over gjaldt hele veien. Men etter hvert som vi jobbet oss inn i materien og snakket med kilder rundt selskapet dukket et navn stadig oftere opp: Conrad Clauson. Og etter hvert som vi jobbet oss fremover ble sporene stadig tydeligere. Mye tydet på at det var Conrad Clauson og hans nærmeste som stod bak de hemmelige stiftelsene. Etter at vi stadig ble mer sikre på at det var Clauson som stod bak fikk arbeidet en ny vending. Hvis det skulle vise seg å være Conrad Clauson så var det ganske spesielt.

Og nå tok arbeidet en ny vending.

Conrad Clauson var nemlig et navn vi kjente godt fra før. I 2001 avslørte DN hvordan Conrad Clauson som megler og forvalter i et av verdens største finanshus – Credit Suisse First Boston i London – på si hadde utnyttet kunder og kontakter til å skaffe seg selv en formue. Ofte skjult bak investeringer i sin kone Camilla Clausons navn. Clauson måtte forlate stillingen i storbanken etter skriveriene i DN. (Se vedlegg2)

Var det virkelig denne mannen som stod bak leveransen av tele-tjenesten til Forsvar og Politi?
Og til Dagens Næringsliv?

Etter at Clausons navn kom på banen handlet mye av arbeidet seg om å knytte han til selskapet, samt kikke på hans private forbruk.

5. Arbeidet med saken.

Vi hadde altså fått klare indikasjoner på at den fallerte megleren Conrad Clauson hadde kontrollen i Ventelo. Men var det mulig å dokumentere at det var han som styrte selskapet? Med andre ord: Var det mulig å trenge gjennom det intrikate systemet av stiftelser og selskaper som var konstruert av profesjonelle rådgivere i Sveits?

Vi innså ganske tidlig at mye av løsningen lå i at Ventelo hadde både Forsvaret og Politiet på kundelisten. Dette var prestisjekunder som Ventelo brukte som referanse. Samtidig er både Forsvaret og Politiet ekstremt opptatt av at ting skal være ryddige og transparente. Dette kunne vi utnytte til vår fordel. Var det mulig å skape et tilstrekkelig offentlig press som kunne riste litt i alt hemmeligholdet i Sveits og på Jomfruøyene?

Vi bestemte oss for å angripe saken fra tre kanter:

- Vi ville sannsynliggjøre Conrad Clausons eierskap i Ventelo gjennom alle relasjonene han hadde til selskapet. Her kunne vi sette opp en rekke med indisier som talte for at han var den reelle eieren. Dette ville kreve en total historisk gjennomgang fra selskapets stiftelse.
- Ved å gå gjennom Conrad Clausons livsstil og private forbruk ville vi vise at han ikke var en arbeidsløs ex-megler. En mann som hadde voldsomme private luksusinvesteringer, kunne ikke være uten formue og inntekt. For å kunne kjøpe dyre fly, båter og hus måtte han ha gjemt bort pengene et eller annet sted. For eksempel i et skatteparadis. Kunne vi dokumentere et høyt forbruk ville vi sannsynliggjøre Clausons eierskap i Ventelo.
- Stille spørsmål ved at to så store og viktige samfunnsinstitusjoner som Politiet og Forsvaret var kunder av et selskap med anonyme eiere gjemt i et skatteparadis. Verken Politiet eller Forsvaret kan leve med usikkerhet omkring underleverandører, anonymt eierskap og tele- og datasikkerhet.

5.1 Sannsynliggjøring

Vi bestemte oss for å endevende selskapet fra start til slutt. Dette betyr at vi kartla og snakket med en lang rekke kilder som har vært/ er knyttet til Ventelo, så som tidligere aksjonærer, styremedlemmer, ledelse, ansatte og kunder. I tillegg bestemte vi oss for å hente ut samtlige regnskaper og årsrapporter fra selskaper og datterselskaper, samt personlige investeringsselskaper, både i Norge og Sverige.

Denne gjennomgangen skaffet oss, i tillegg til de offentlige dokumentene, blant annet styrepapirer, interne notater, e-poster, opsjonsavtaler, fakturaer, kontoutskrifter, og aksjonærlistene.

Og vi fant følgende indisier som knyttet Clauson til Ventelo:

- Conrad Clausons søster var ansatt som nøkkeltkundeansvarlig i Ventelo. Det var broren som hadde skaffet henne jobben. En kunde hadde tilfeldigvis tatt vare på et visittkort som tilhørte en Benedicte Clauson. Hun viste seg altså å være Conrad Clausons søster.
- I de aller tidligste styredokumentene fra Ventelo kom det frem at en Olav Eek Thorstensen hadde vært styreformann ved oppstarten av selskapet. Og Clausons kone het Eek Thorstensen før hun giftet seg. Svigerfar hadde hjulpet til, altså. Vi tok oss også friheten å ringe hjem til Thorstensen utenfor Larvik. Der fikk vi vite at Clauson pleide å bo der, men at han var på juleferie for øyeblikket.
- Etter mye om og men fikk vi tidligere styreformann i Netnet (et selskap som ble fusjonert med Ventelo) til å vedgå at det var Conrad Clauson som dro til London for å kjøpe Ventelo av belgieren Jean Pierre Vandromme. Vi så også at Clauson hadde en egen evne til å få folk til å selge ham ting billig mot at han gir dem private fordeler. Dette er en metode som i beste fall er omdiskutert og i verste fall ulovlig. Clauson benyttet seg også av dette da han kjøpte teleselskapet Netnet. Ved å gi en svært gunstig opsjonsavtale til en nøkkelperson, fikk han selskapet svært billig.
- Finansmannen Engebret Fekene dukket opp i Ventelo-kretsen som den eneste private eieren. Dette pekte åpenbart i retning av Conrad Clauson. Da vi gikk gjennom dokumentene i selskapet NetNet, så vi at de to hadde drevet business sammen i mange år.
- I en note til regnskapet i selskapet Paradox, fant vi ut at administrerende direktør i Ventelo, Thore Berthelsen, hadde fått et lån på to millioner kroner fra selskapet Nampor på Jomfruøyene, altså Ventelos hovedeier. Men hvorfor skulle et anonymt, ansiktsløst selskap i et skatteparadis gi en kar fra Kristiansand et millionlån? Berthelsen fikk lånet fordi han kjente Conrad Clauson og hadde tette bånd til ham. Flere kilder bekreftet det nære forholdet. Berthelsen hadde brukt de to millionene til å kjøpe Ventelo-aksjer som nå plutselig hadde en verdi på 150 millioner kroner. Clauson hadde med andre ord gjort toppsjefen i Ventelo styrtrik. Og han fikk betalt i form av lojalitet og taushet om eierforholdene.
- Vi satte oss inn i de mange oppkjøpsprosessene som Ventelo hadde vært inne i de siste årene. Flere av de som hadde forhandlet med Ventelo kunne fortelle oss at på Ventelos side av forhandlingsbordet hadde ingen ringere enn Conrad Clauson sittet. De kunne også fortelle at det var Clauson som hadde vært styrt disse møtene. Da vi konfronterte Ventelos ledelse med disse oppsiktsvekkende opplysningene innrømmet de til slutt at: jo, Conrad Clauson jobbet som konsulent for Ventelo.

Oppsummering av Sannsynliggjøringen:

Vi hadde funnet en rekke personlige relasjoner mellom Ventelo og Conrad Clauson. Søsteren jobbet i Ventelo, en gammel business-venn var den eneste kjente eieren i Ventelo og svigerfaren hadde vært styreformann i selskapet. I tillegg hadde vi knyttet Conrad Clauson til oppkjøpet av Ventelo og at han styrte de mange oppkjøpsprosessene for selskapet. Så mange indisier som peker i samme retning er neppe en tilfeldighet.

5.2 *Finansielle spor*

Ved å følge penger og forbruk ønsket vi å vise at Clauson hadde en skjult formue ett eller annet sted. Det er nesten alltid en sammenheng mellom livsstil og tilgang på finanser. Men også her var det utfordringer. Familien Clauson hadde utvandret fra Norge og vi fant dem knapt i et offentlig register i England, til tross for iherdige undersøkelser. Clauson brukte samme metode her. Hus og andre eiendeler ble selvsagt ikke registrert på ham eller kona, men på stadig nye selskaper i skatteparadisene.

Slik jobbet vi for å kartlegge verdier og forbruk:

5.2.1 *Huset*

Vi kjente Clausons gamle adresse i St. John's Woods i London. Og vi hadde opplysninger om at familien fortsatt bodde i det samme strøket. Vi valgte derfor å dra til London for å se hva vi kunne finne i nabolaget.

Vi oppsøkte postmannen i strøket da han var ute på sin morgenrute for å sjekke om han kjente Clausons adresse. Vi gikk fra dør til dør og forklarte at vi hadde en pakke til Conrad Clauson. Var det noen der som kjente til navnet? (Vi hadde faktisk en pakke med spørsmål klar) Etter noen dager hadde vi sirklet inn huset. Etter mange runder med venting dukket det endelig opp en mann som bodde der og som kunne bekrefte at huset tilhørte Clauson.

Når vi nå hadde riktig adresse, kunne vi gjøre to ting.

a) Vi kunne sjekke i UK Land Registry, det engelske eiendomsregisteret, for å se hvem som hadde kjøpt og solgt eiendommen. Dette koster penger og tar litt tid. Her fant vi dokumenter som viste at et annet selskap på Jomfruøyene hadde kjøpt huset og at Leif Rahmqvist hadde pant i eiendommen. (Se vedlegg 6) Rahmqvist er ingen hvem som helst. Navnet hans hadde dukket opp flere ganger under arbeidet. Han er en gammel venn og samarbeidspartner med Conrad Clauson. Og en som Conrad Clauson brukte som garantist og lånte penger av. I forbindelse med undersøkelser av opprinnelsen til Ventelo hadde vi fått tilgang til en bankutskrift som viste at Conrad Clauson hadde lånt penger av Leif Rahmqvist da han kjøpte Netnet. At Rahmqvist nå var panthaver i det nye huset passet derfor bare inn i mønsteret.

b) Vi kunne gå inn i arkivet til plan- og bygningsetaten i London, Department of Planning and City Development. Det finnes på www.westminster.gov.uk, for øvrig en kjempebra side mht søking. Her kan du blant annet lete opp byggesøknader, reguleringsplaner og lignende. Du kan selvsagt ta det fra begynnelsen av med å søke på adresse, men det er tungvint. Vi fikk en kontakt til å ringe opp plankontoret og vedkommende skaffet oss referansenummeret på saken. Ved å legge inn riktig referansenummer i søkefeltet, fikk vi opp samtlige dokumenter i saken under ett. Resultatet av vårt søk var overraskende: Dokumentene vi fant underbygget det som leietageren i huset hadde fortalt. Boligen skulle rives og erstattes med en ny luksusvariant. Vi fant alle planene, søknadene, tegningene og så videre, totalt 23 ulike

filer med massevis av informasjon. Etter finlesing fant vi den lille detaljen at et av rommene var kalt "Camilla's study". (Se vedlegg4)

Vi fant det åpenbart underlig at en såkalt arbeidsledig ex-megler som bare hadde tilfeldige konsulentoppdrag, skulle ha råd til dette byggeprosjektet i et av Londons dyreste strøk, ført i pennen av et av de prestisjetunge arkitektkontorene i London. Pengene måtte med andre ord finnes et sted. Og byggesøknaden var godkjent.

5.2.2 Båten

Gjennom kildearbeidet hadde vi fått informasjon om at Clauson hadde skaffet seg en luksusyacht som var plassert et eller annet sted ikke langt fra Cannes i Sør-Frankrike. Vi visste at båten var en Mangusta 108, men hadde ikke flere detaljer. Nå hadde vi litt flaks.

Vi visste at Clauson hadde et telefonnummer fra Ventelo som var 40002000. Vi hadde hørt fra tidligere ansatte at Clausons nærmeste krets hadde sikret seg de påfølgende numrene, altså 40002001, 40002002 og så videre. Så vi begynte å ringe. På tredje forsøk traff vi. Mannen som tok telefonen svarte: "Celcascor". Han bekreftet at han var kaptein om bord på en båt som het "2Celcascor" og at båten tilhørte Clauson. Men han nektet å si noe om hvor den lå. Men nå hadde vi navnet på båten, og det åpnet for nye muligheter.

Gjennom diverse internettsøk kom vi frem til den nederlandske yachteksperten Merijn de Waard. Han gjorde oss oppmerksom på det internasjonale yachtregisteret "ABS Record" hvor man kan søke på båtenes navn. I dette registeret fant vi alle spesifikasjoner på "Celcascor", inkludert offisielt registreringsnummer og klassenummer. (Se vedlegg3) Med registreringsnummeret på plass, kunne vi legge ut på en ringerunde til de mange franske yachthavnene hvor man kan leie seg båtplass.

Samtidig satte Merijn de Waard oss i kontakt med en lokal fotograf som begynte å lete på sin kant. Sammen endte vi opp i den lille, men eksklusive havnen Port Camille Rayon. Havnekontoret bekreftet at det hadde båten hos seg og kunne bekrefte at den var registrert på et utenlandsk selskap, men forholdt seg for øvrig til taushetsplikten sin. Samtidig dro fotografen ut og tok bilde av "Celcascor" – et navn som skulle vise seg å være bevis godt nok på Clausons eierskap til båten.

For å være helt på den sikre siden, lette vi oss også frem til produsenten av Mangusta-båtene, Group Rodriguez i Cannes. En veldig salgsorientert direktør fortalte etter hvert bredvillig om sitt forhold til Clauson. Han hadde faktisk tatt inn "Celcascor" for salg. Og: Han hadde også solgt en ny og enda større Mangusta til Clauson.. Ny pris: 18 millioner euro, nesten 150 millioner kroner.

Først da vi gjennom kilder tilknyttet Folkeregisteret fikk tak i navnene på Conrad Clausons tre barn, knekte vi navnekoden på båten. "Celcascor" var satt sammen av de tre første bokstavene i navnene på Conrad Clausons tre barn. (Se vedlegg5)

5.2.3 Flyet

Conrad Clauson var observert i privat jet flere ganger. Det kunne flere forretningsforbindelser fortelle oss. Blant annet skal han stadig ha flydd strekningen mellom London og Torp. Flyplassen utenfor Sandefjord ligger ikke langt fra Ulleberg Hus, huset til svigerfar Olav Eek Thorstensen, der Clauson bodde. Kilder mente flyet Clauson brukte kanskje tilhørte en samarbeidspartner av Ventelo. Vi ble nysgjerrige på om det var slik at Clauson hadde fri tilgang til et fly eid av en samarbeidspartner. Det ville i tilfelle være med å underbygge at det var han som var største eier i Ventelo.

Etter en gjennomgang av firmaer som samarbeidet med Ventelo fant vi frem til et selskap på Gotland som håndterer fakturaene for Ventelo. Selskapet, som heter Faktab, viste seg å ha sin egen privat Jet for seg og sine kunder.

På Sveriges flyportal G-Kraft fant vi etter hvert registreringsnummer og alle opplysninger om flyet. Flyet stod oppført med to piloter. Begge ansatt hos Faktab Finans AB. Etter en tid fikk vi til slutt tak i den ene piloten på telefon. Han kunne bekrefte at han flere ganger hadde fraktet Conrad Clauson i Faktabs fly. At Clauson fikk bruke privat-jeten til en av Ventelos samarbeidspartnere, var nok et tegn på at han hadde en sentral rolle i selskapet.

Men piloten hadde mer på lager: Han kunne opplyse om at Clauson nå hadde kjøpt seg sitt eget fly som skulle stå på Gardermoen. Flysporene ledet nå mot en hangar på Gardermoen. Vi visste at Sundt Air, selskapet til den kjente finansmannen Petter Sundt, vedlikeholdt og passet på flyene til mange av Norges rike. Vi valgte å ringe direkte til hangaren først. Tanken var at de som jobbet på gulvet kanskje lettere ville røpe opplysninger om flyet til Conrad Clauson. Det stemte. Personer som jobbet i hangaren bekreftet våre opplysninger og kunne føye til flytype og pris. En Cessna Citation XL til i underkant av hundre millioner kroner var bestilt av Conrad Clauson og skulle stå og vedlikeholdes der. Men personen ville ikke bli sitert. Vi ville at opplysningene skulle bekreftes på trykk av en fra Sundt Air. Med detaljkunnskap om flyet fra flere kilder var det vanskelig for daglig leder å benekte opplysningene. Til slutt lyktes det oss å få daglig leder Tor Bratlie til å bekrefte.

Oppsummering av de finansielle sporene:

Etter å at vi hadde gått gjennom Conrad Clausons private forbruk og sjekket de finansielle avtrykkene han hadde satt, kunne vi slå fast følgende: Mannen hadde investert for 500 millioner kroner i båt, hus og fly. Dette ville ikke være mulig dersom du ikke hadde verdier skjult ett eller annet sted. Samtidig hadde vi kartlagt at Conrad Clauson var sentral i alle viktige prosesser i Ventelo, som oppkjøp og kontraktsforhandlinger. Kort sagt, alt pekte mot Conrad Clauson som mannen bak og med kontroll i Ventelo.

Men ville det være mulig å få den endelige bekræftelsen på hvem som eide Quotz Asset Management, Vesuvius Asset Management og Nampor Investment Corp. på Jomfruøyene?

5.3 Offentlig press

I ukene før vi var på trykk med den første artikkelen, ble de klart at Politiet kom til å gi den store telekontrakten til Ventelo. Men det var et lite, men avgjørende poeng her: Politiet hadde ikke skrevet under selve dokumentet. Dermed var Ventelo inne i en kritisk fase. Etter vår hovedartikkel lørdag 7. januar 2006 ble presset etter hvert ganske massivt:

- Politiet nektet å underskrive avtalen dersom de ikke fikk navnet på de reelle eierne.
- Forsvarets logistikkorganisasjon krevde å få vite hvem som stod bak Ventelo
- Direktøren i Datatilsynet kalte eierforholdene i Ventelo problematiske og vedgikk at det hadde gitt konsesjon til Ventelo til å behandle personopplysninger, uten at det hadde vært klar over at de største eierne skjulte seg på Jomfruøyene.
- Politidirektør Ingelin Killengreen involverte seg i saken og fikk en stor utredning om Ventelo på sitt bord.
- Statsadvokaten, forsvarsministeren og korrupsjonsekspert Eva Joly involverte seg også i saken.

Presset ble etter hvert så kraftig at Ventelo og selskapets eiere var nødt til å foreta seg noe. Torsdag kveld 12.januar kom meldingen fra Sveits vi ønsket oss: Direktør David Salama i Equalia Trust Advisors, som hadde tilrettelagt og etablert stiftelsene på Jomfruøyene, kom med følgende erklæring: Det var familien Clauson som stod bak de hemmelige stiftelsene og som nøt godt av verdiene derfra. (se vedlegg1)

6. Arbeidstid

Vi ble første gangen nysgjerrig på Ventelo da DN inngikk ny kontrakt med telekom-selskapet. Etter å ha gått og snust litt forsiktig på dette selskapet en god stund, begynte vi arbeidet for fullt i begynnelsen av november 2005. Hovedartikkelen ble publisert omtrent to måneder senere, 7. januar 2006. Siste artikkel i forbindelse med dette arbeidet var 23. januar samme år. Arbeidet er utført av to journalister fra lørdagsavisen, samt DN's nyhetsjournalist i Kristiansand. Dette samarbeidet mellom avdelingene i DN var spesielt nyttig siden Ventelo hadde hovedkontoret sitt i Kristiansand.

7. Spesielle erfaringer.

7.1 Folk lyver

Noen mennesker er faktisk betalt for å lyve. Dette gjelder ikke minst de som tar seg av millionverdier for anonyme eiere. Deres lojalitet ligger hos pengene. Ta David Salama, for eksempel. Han er mannen som har satt opp og som har vært rådgiver for familien Clausons stiftelser på Jomfruøyene. Salama, tilsynelatende en seriøs, sveitsisk finansmann, løy ubesværet overfor oss, flere ganger:

”Clauson er ikke en av dem som nyter godt av midlene i stiftelsene”,
og

”Jeg har fått bekreftet flere ganger at han (Clauson) ikke har noe med eierne av Ventelo å gjøre”.

Slik var det hele veien i arbeidet med denne saken; løgn, hvite løgner, unnvikelser og halvsannheter.

”Vi vet i og for seg ikke hvem som står bak disse stiftelsene”,
sa styreformann Per Morten Thorvildsen i Ventelo.

”Jeg har en anelse om hvem som står bak”,
sa investoren Engebret Fekene.

”Jeg har ikke anledning til å kommentere hvem som står bak Nampor”,
sa styremedlem Jean Pierre Vandromme

”Hvem eieren er, har ingenting med saken å gjøre”,
sa Clausons svigerfar og selskapets første styreformann, Olav Eek Thorstensen.

Og så Conrad Clauson, da:

”Jeg har ingen eierinteresser i Nampor, verken direkte eller indirekte”.

Det er med andre ord ingen grunn til å stole på folk i slike sammenhenger. Det er bare en ting som gjelder: Håndfast informasjon. Ingen av aktørene i denne saken var villig til å innrømme noe som helst med mindre de ble konfrontert med kalde fakta

7.2 Toppsjefen går

Vi opplevde noe i denne saken vi aldri hadde vært bort i før. Dagen før hovedartikkelen om Ventelo skulle på trykk, kom beskjeden om at selskapet hadde fått ny administrerende direktør. Vi er ganske sikre på at dette var et strategisk trekk fra selskapets side. Ved å ansette ny toppsjef før bråket begynte, oppnådde selskapet to ting:

- Vedkommende som hadde vært ansvarlig for selskapet i den kritiske fasen, ble plassert på sidelinjen og var ikke i posisjon til å svare på spørsmål i oppfølgingsfasen.

- Den nye direktøren kunne heller ikke svare på spørsmål da han ikke hadde vært involvert i forhistorien. Og ganske riktig, da vi ringte ny administrerende direktør, Eirik Lunde, fikk vi følgende uttalelse: Dette skjedde før min tid, så det blir det vanskelig å svare på.

7.3 Aktører nekter å snakke

Et gjennomgående trekk ved denne saken var at hovedaktørene nektet å snakke med oss og bare unntaksvis ga oss korte svar på mail. Det gjaldt hovedpersonen selv, Conrad Clauson, hans kone Camilla, toppsjefen i Ventelo, rådgiveren og advokaten til Conrad Clauson og mannen i Forsvaret logistikkorganisasjon som hadde byttet side. Styreformannen i Ventelo, Per Morten Torvildsen, var til slutt den eneste som skulle kommunisere utad. Han sluttet etter hvert å ta telefonen og forlangte i stedet å svare i form av leserbrev. Det samme gjorde den tidligere toppsjefen i NetNet, Børge Granli.

Det er et stadig tilbakevendende problem at aktører nekter å svare på helt ordinære spørsmål. I stedet forventer de å få lov til å redigere virkeligheten i form av leserbrev i etterkant av artikkelen. For oss har det vært et poeng både å sørge for og å dokumentere at de involverte har fått rikelig anledning til å svare på kritikk. Det blir viktigere og viktigere å spare på mailer, sms'er og telefonsamtaler hvor folk er blitt tilbudt å få komme med sin versjon av saken. Ingen skal i etterkant kunne hevde at de er blitt nektet rett til imøtegang.

8. Konklusjon

Innledningsvis stilte vi fire sentrale spørsmål:

SPØRSMÅL1: *Hvem er det som skjuler seg bak de hemmelige stiftelsene i Ventelo?*

SVAR: Eierne av de tre stiftelsen viste seg å være familien Clauson. De som står oppført som såkalt begunstigede av stiftelsen er Conrad Clausons kone og hans tre barn. Conrad Clausons navn er ikke nevnt. Dette er en velkjent metode fra Conrad Clausons side. Han skyver sin kone og sine barn foran seg. Dette har han også gjort tidligere. Da Conrad Clauson den jobbet i Credit Suisse, handlet han i konas navn i selskaper som Multibrand, Telitas og Magcom. Verken Conrad Clauson eller ledelsen i Ventelo har i ettertid korrigert oss på at det var Conrad Clauson som i prinsippet var største eier i Ventelo.

SPØRSMÅL2: *Hvorfor skjuler flere av de største eierne i Ventelo seg bak stiftelser i skatteparadiser?*

SVAR: Da vi fikk bekreftet at det var Conrad Clauson som stod bak stiftelsene, skjønnte vi hvorfor det var så mye hemmelighold. Conrad Clauson hadde et dårlig navn og rykte i finansmiljøet. Blant annet var han assosiert med finansakrobater som Thomas Øye. Han hadde misbrukt rollen sin som forvalter for mange store norske finanskunder og måtte slutte i en av verdens største banker noen år tilbake. Det går jo an å stille seg spørsmålet om Ventelo hadde klart å få den posisjonen som selskapet gjorde hvis det var kjent at det var Conrad Clauson som var største eier. Clauson hadde selvfølgelig også skattemessige årsaker til å gjemme seg på Jomfruøyene. Familien Clauson hadde meldt flytting til England, samtidig som de bodde i Norge store deler av tiden. Og Conrad Clauson drev som vist virksomhet i Norge. Han ønsket å skjule en stor utenlandsformue for norske myndigheter. Dette var åpenbart interessant for Skattedirektoratet som etter artikkelserien begynte å granske personer med tilknytning til Ventelo.

SPØRSMÅL3: *Er det greit at skjulte eiere er tele-leverandør til det offentlige Norge?*

SVAR: Tydeligvis ikke.

Som en følge av vår Ventelo-sak endret Politiet innkjøpspraksis. Heretter vil Politiet vite hvem som eier underleverandørene.

Datatilsynet synes det er problematisk med skjulte eiere i selskaper som får konsesjon til å behandle og oppbevare teletrafikk-opplysninger. Men Datatilsynet er usikre på hvordan dette problemet skal løses i en liberal økonomi. Det viste seg at Datatilsynet ikke visste at de største eierne i Ventelo var hemmelige da de tildelte dem konsesjon

Forsvarsdepartementet har også gått gjennom sine innkjøpsregler med tanke på skjult eierskap og Forsvarsministeren sier skjult eierskap er problematisk og vurderer å bringe saken helt opp på regjeringnivå for å endre innkjøpsreglene for offentlige anskaffelser.

SPØRSMÅL4: *Er det mulig å bryte gjennom muren av taushet og diskresjon som følger med selskaper registrert i Skatteparadiser?*

SVAR: Ja det er mulig. Men sannsynligvis ikke på tradisjonelt vis. Når forvalteren av slike hemmelige truster lyver uten å blunke, skjønner vi hvor langt de er villige til å gå for å beskytte kundene sine.

Det finnes ingen oppskrift på hvordan man skal bryte gjennom den tykke muren inn til de hemmelige stiftelsen skjult i skatteparadis. Vi klarte det denne gangen, men det er langt fra sikkert denne oppskriften virker neste gang.

Oslo, 18. januar 2007

Harald Berglihn

Knut Gjernes

Bjørn Olav Nordahl

9. Vedlegg

På bakgrunn av de siste dagers presseoppslag i Dagens Næringsliv og på oppfordring fra styret i Ventelo, har de begunstigede ytret ønske om at jeg redegjør for følgende på vegne av stiftelsen som eier selskapene Nampor Investments Corp., Quotz Asset Management SA og Vesuvius Assets Management Inc.:

Nampor Investments Corp., Quotz Asset Management SA og Vesuvius Assets Management Inc. er aksjonærer i Ventelo. Hvert av de tre selskaper er registrert på de Britiske Jomfruøyer. Aksjene i de tre selskapene eies i siste instans av et såkalt "settlement trust" som igjen forvaltes av Equalia Group of Companies. Denne "settlement trust" er den ultimate eier av de tre selskaper.

De begunstige av dette "settlement trust" er Camilla Eek Clauson og hennes tre barn.

Det presiseres samtidig, på bakgrunn av presseoppslag og Ventelos spørsmål, at Conrad Clauson ikke er begunstiget i settlementet, og at Conrad Clauson heller ikke har noen bemyndigelse til å gi instruksjoner til styret i selskapene eller forvalterne av "settlement trust". Clauson har imidlertid fungert som rådgiver for selskapene.

Denne "settlement trust" ble opprettet av familien til Camilla Eek Clauson, flere år i forkant av kjøpet av Ventelo, for å ivareta hennes og hennes barns interesser.

Bakgrunnen for at man ikke har ønsket offentlighet rundt dette er fordi det er det snakk om betydelige verdier som eies av "settlement trust" og mindreårige barn som er begunstiget. Av hensyn til sikkerheten til de begunstige, har man ikke ønsket at dette skulle være kjent.

David Salama

Equalia Group of Companies

Vedlegg1: Pressemelding fra David Salama om at familien Clauson står bak de mystiske stiftelsene på Jomfruøyne.

DN lørdag 27. oktober 2001

DN mandag 29. oktober 2001

DN torsdag 1. november 2001

Clauson måtte gå fra jobben

På dør: Stjerneforvalteren Conrad Clauson måtte igår forlate sin stilling i London-avdelingen av storbanken Credit Suisse First Boston.

CLAUSON-SAKEN

ESKIL ENGDAL
og KNUT GJERNES
London

Dermed fikk Conrad Clausons (28) kométkarriere i internasjonal forvaltning en brå slutt.

Eter Dagens Næringslivs avsløringer om at Clauson har utnyttet sine kunder i banken til å skaffe seg fortjenester i det skjulte, valgte Clauson igår å si opp sin stilling som «Head of Scandinavia, Private Client Services» i storbanken Credit Suisse First Boston.

Eter det DN kjenner til, ble Conrad Clauson anmodet om å si opp sin stilling. Dagens Næringsliv oppsøkte igår Clausons kontor i Old Broad Street, i hjertet av Londons finansdistrikt.

«Dere er fra avisen. Dere får ikke lov til å snakke med Conrad Clauson og han får ikke snakke med dere», fortalte resepsjonisten i Credit Suisse First Boston (CSFB). Før hun trykket på alarmknappen under skranken, og DN ble geleidet ut av bankens sikkerhetsvakter.

Varslet kundene
CSFB ønsket igår ikke å gi noen kommentar til at Clauson ikke

lenger sto på dens lønnsliste. Onsdag kveld ringte Conrad Clauson og hans sjef Thomas Dicker rundt til CSFBs norske kunder og fortalte at Clauson kom til å forlate banken. På telefonen fortalte de to at CSFB ikke hadde funnet noen beviser for at Clauson hadde gjort noe ulovlig, men at han likevel ville si opp sin stilling.

Dicker har vært Conrad Clausons sjef gjennom mange år, og var den som gransket Conrad Clausons transaksjoner høsten 1999, da Clauson ble straffet inntert for brudd på bankens regelverk. CSFB har den siste uken foretatt en intern granskning av Clausons og hans kone Camilla Clausons investeringer i det norske gråmarkedet.

Banken har kontaktet en rekke av de aktørene som var omfattet i DN's artikler om Conrad Clauson.

«Jeg ble oppringt av Kevin Studd i CSFB, mens jeg satt i et

«Dere er fra avisen. Dere får ikke lov til å snakke med Conrad Clauson, og han får ikke snakke med dere»

Resepsjonisten i Credit Suisse First Boston i London igår, før hun trykket på alarmknappen og tilkalte sikkerhetsvaktene.

møte. Han skulle ringe tilbake, men jeg hørte aldri noe mer, sier en av Clausons kunder, Otrungruder Jan Sigurd Otterlei.

Otterlei kjøpte via en mellommann Clausons private aksjer i Telitas. Med en kjempefortjeneste til Otterleis forvalter.

Eventyrlig karriere

Conrad Clauson har gjort en eventyrlig karriere i Londons finansmiljø. Etter studier ved University of London begynte han som trainee i meglerhuset Merrill Lynch. I 1998 ble Merrill Lynchs engelske skandinaviateam – ledet av Conrad Clauson – kåret til finanshusets beste meglergruppe på verdensbasis. Clauson ble så headhunnet til det amerikanske meglerhuset Donaldson, Lufkin & Jenrette (DLJ), hvor han raskt skaffet seg en imponerende kundeliste. Mange av sine shipping-kunder fikk Clauson gjennom sin svigerfar Olav Eek Thorstensen – eier av Thome Ship Management i Singapore. Etter at DLJ ble innfusjonert i CSFB, fikk Clauson en ledende stilling innenfor et av verdens største finanshus. Og millionlønner.

Taus bank

Eter det Dagens Næringsliv kjenner til har engelske finansmyndigheter tatt kontakt med CSFB i forbindelse med Conrad Clauson-saken.

– Vi kommenterer ikke enkel-

Clauson-saken

● I flere artikler har Dagens Næringsliv skrevet om hvordan Conrad Clauson som megler og forvalter i et av verdens største finanshus – Credit Suisse First Boston (CSFB) i London – på si har utnyttet kunder og kontakter til å skaffe seg selv en formue.

● CSFB håndterer Clauson milliarder av kroner for noen av Norges rikeste familier: Riddervold-familien, Wilhelmson-familien, Rasmussen-familien, Selvaag-dynastiet, Pål Caspersen, Skule Egum og Bergesen-familien.

● Clauson har hatt en rolle i en rekke norske selskaper: Nutri Pharma, Easy Park, Telitas, Magcom, Multibrand, IDT/Dynapel, Neinet Holding og CCTL.

te saker eller forhold rundt enkelte selskaper, sier Karin Ludon i Financial Services Authority.

Engelsk finanspresse har også begynt å interessere seg for forholdene rundt den norske meglerens transaksjoner. Til tross for at CSFBs London-avdeling har en rekke heldis-satte informasjonsmedarbeidere, har banken de to siste ukene hverken svart på skriftlige eller muntlige henvendelser.

DN har ikke lyktes med å komme i kontakt med Conrad Clauson.

knut.gjernes@dn.no

GIKK FRA BANKEN. Stjernemegler Conrad Clauson forlot storbanken Credit Suisse First Boston. Eide i Selvaag Invest – en av Clausons kunder.

LOGISTIKKPROBLEMER?

Vil du vite hvordan vi har fått det til å fungere for en del fremgangsrike bedrifter? Ring Harald Oldeide 23 28 75 72 så forteller han det gjerne.

IMI Industri-Matematik International

Name: CELCASCOR

 Class Number:
0140311

IMO Number:

Status: Laid Up, Active, Class Suspended

Details
[Survey Status](#)
General Characteristics
[Hull](#)
[Machinery](#)
[Capacity](#)
[Lifting Equipment](#)
[Owner/Manager Address](#)
Registration

Official Registry Number	909065
Call Sign	J8Y2955
Flag Name	United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland
Port of Registration	London
Keel Laying Date	10 Dec 1999
Delivery Date	30 Aug 2001

Categories

Description	Motor Pleasure Yacht
-------------	----------------------

Previous Names

<u>Name</u>	<u>From Date</u>	<u>To Date</u>
MACH 2	27 Jan 2003	03 Sep 2004
NEGARA	23 Oct 2002	27 Jan 2003
MYSTERE	19 Apr 2002	23 Oct 2002
NEGARA	18 Apr 2002	19 Apr 2002

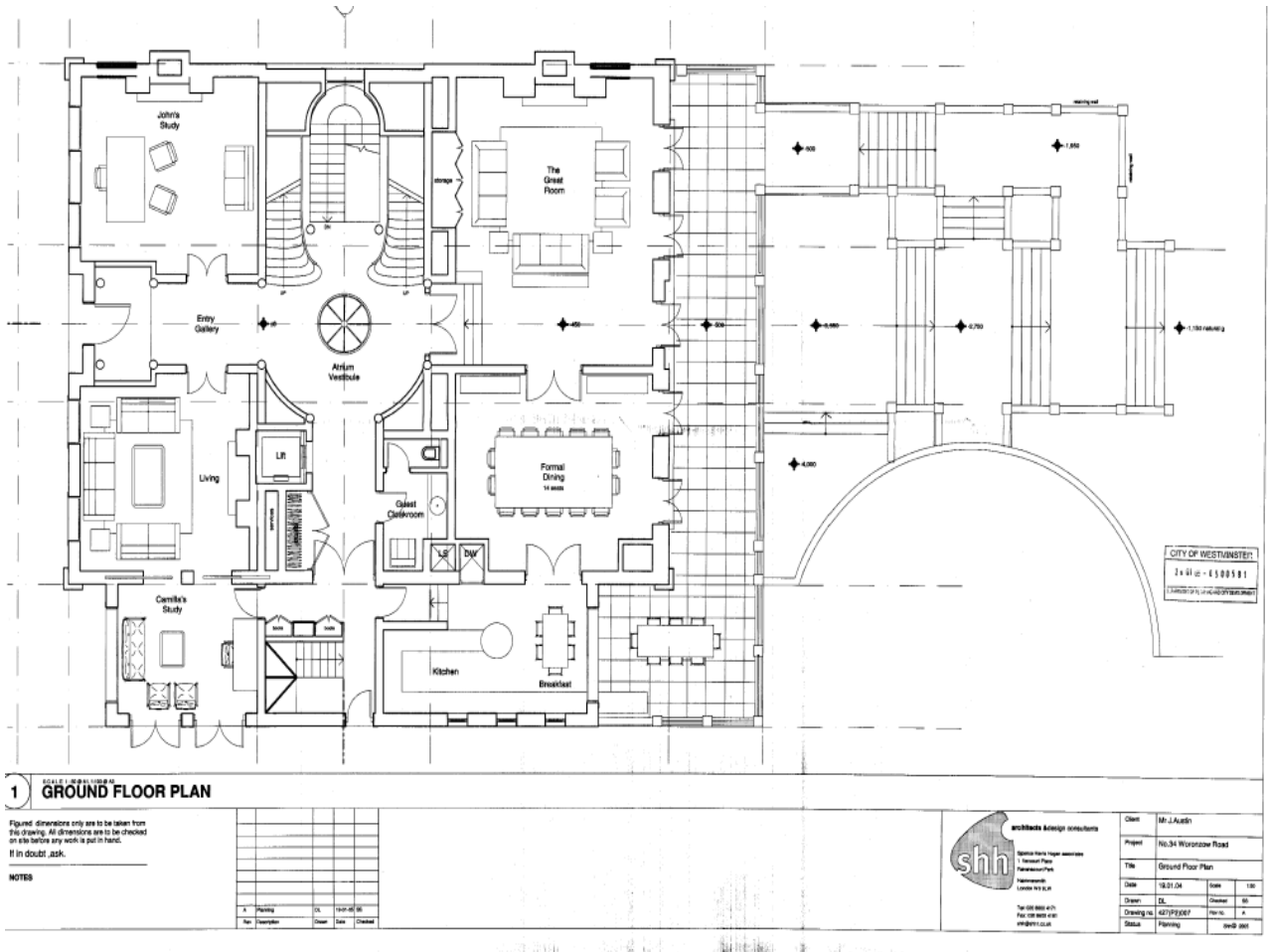
Previous Flags

<u>Flag Name</u>	<u>Port Name</u>	<u>From Date</u>	<u>To Date</u>
Saint Vincent and The Grenadines	Kingstown	19 May 2002	03 Sep 2004

ABS Class Notations

✕A1, Yachting Service, AMS

Vedlegg3: En kopi av båten til Conrad Clauson i det internasjonale yacht-registeret ABS Record.

1 GROUND FLOOR PLAN

Figured dimensions only are to be taken from this drawing. All dimensions are to be checked on site before any work is put in hand. If in doubt, ask.

NOTES

No.	Description	Date	Checked

shh architects
 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Client	Mr. J. Austin
Project	No. 34 Worple Road
Title	Ground Floor Plan
Date	18.01.04
Drawn	DL
Checked	MS
Drawing No.	427/P/001
Status	Planning

Vedlegg4: I arkitekttegningene hos Plan og Bygningsetaten i London fant vi tegninger av det nye huset til Conrad Clauson. Nede i det venstre hjørnet er ”Camillas study” planlagt.

Vedlegg5: Vi fant båten i Port Camille Rayon mellom Cannes og Antibes. Navnet på Conrad Clausons båt knytter Conrad Clauson til yachten på den franske rivieraen.

Title Number : NGL759534

This title is dealt with by Land Registry, Harrow Office.

The following extract contains information taken from the register of the above title number. A full copy of the register accompanies this document and you should read that in order to be sure that these brief details are complete.

Neither this extract nor the full copy is an 'Official Copy' of the register. An official copy of the register is admissible in evidence in a court to the same extent as the original. A person is entitled to be indemnified by the registrar if he suffers loss by reason of a mistake in an official copy.

This extract shows information current on 7 DEC 2005 at 09:07:02 and so does not take account of any application made after that time even if pending in the Land Registry when this extract was issued.

REGISTER EXTRACT

Title Number	: NGL759534
Address of Property	: 34 Woronzow Road, St John's Wood, London (NW8 6AT)
Price Stated	: £7,000,000
Registered Owner(s)	: EMERALD HILL PROPERTIES LIMITED care of Roiter Zucker, Regent House, 5-7 Broadhurst Gardens, Swiss Cottage, London NW6 3RZ
Lender(s)	: LEIF RAHMQVIST ERIC RAHMQVIST AB

Vedlegg6: I dokumenter fra Land Registry finner vi huset med Leif Rahmqvist som panthaver (Lender).